

Gabriel pokrčí plecami. Radšej ani ústa neotvorí. Chytí Zazin kufrík a už trtúli:

„Ide sa!“

A hneď aj vyrazí. Zhadzuje napravo i naľavo všetkých, čo mu stoja v ceste. Zazie preskakuje prekážky a upaľuje za ním.

„Ujko!“ kričí. „Šmykneme si to metrom?“

„Nie!“

„Prečo nie?“

Zazie postojí. Aj Gabriel postojí. Obráti sa, zloží kufrík na zem a začne vysvetľovať:

„Dnes sane vozíme!“

„Aké sane?“

„Dnes sa nevozíme! Stávkujeme!“

„Aký stav kujete? Akú stávkku jete?“

„Šrajkuje! Metro, typicky parížsky dopravný prostriedok, nám zaspalo pod zemou, lebo štikači prestali štikať!“

„Och, bibasi, čo pilník zhltli!“ kričí Zazie. „Och, pišišvori dosraní! Také niečo vyparatiť práve mne!“

„Neurobili to iba kvôli tebe,“ vysvetľuje Gabriel s maximálnou snahou po objektívnosti.

„Na to kašlem! Práve ja som musela natrafiť na tých darebákov!

Bola som taká šťastná, že aspoň raz v živote sa do chuti povozím v metre. Svrabári, sraľovia, hovniváli!“

„Musíš sa s tým zmieriť,“ vraví Gabriel, podfarbujúc slová stoickým pokojom.

Vzápätí prešiel na pole kantovského kategorického imperatívu a dodal:

„Napokon, je najvyšší čas! Charles čaká!“

„Ô, ten trik už poznám!“ vykrikla Zazie zúrivo „Čítala som ho v Kalendári kapitána Vermota!“

„Neboj sa,“ ubezpečoval ju Gabriel „Charles je kamoš a má hadrgáč. Rezervoval som si ho, totiž jeho hadrgáč, práve pre prípad, že by vypukla stávka. Rozumieš? Taghýpsa!“

Do pravej ruky schmatol kufrík a ľavou ťahal za sebou Zazie. Charles naozaj čakal v hadrgáči. Sedel za volantom a v lacnom týždenníku čítal *Kroniku krvácajúcich srdiec*. Hľadal si družku života a robil to už pekných pár rôčkov. Hľadal dobre zaperenú a ešte lepšie zachlpenú jarabičku, ktorej by rád daroval štyridsaťpäť čerešničiek svojej mladosti. Lenže galiba! Tie, čo v tomto plátku ronili slzy nad nežičlivým osudom, prichodili mu ako sprosté morky alebo ako mľandravé škodanámahy. Zlomyselné dračice alebo potmehúdske trasorítky. Cítil, že brvno vo svojich očiach nevidia, kým slamku v jeho očiach vidia, a tak v jednom kuse odhaľoval driemajúce hyeny v najufňukanejších bábikách.

„Dobrý deň, malá!“ vítal ju Charles, ale na Zazie vôbec nepozrel. Strčil si náhlivo svoju nerozlučnú publikáciu pod dve teplé spriateľené pologule.

„Je hovädský bakaná, tá jeho kraxňa,“ poznamenala ticho Zazie.

„Nastúp!“ zavelil Gabriel. „A ,nebuď snob!“
„Snop je moja ritňa,“ odvetila prirodzene Zazie.
„Tá tvoja neter je kanón,“ povedal Charles a už potiahol štartér a kurgľoval hergľu.
Mocnou, ale ľahkou labou vtlačil Gabriel Zazie na zadné sedadlo do hadrgáča, ktorý už stúpil ako agregát, a potom sa vteperil k nej.
Zazie zjajkla.
„Veď mi rozpučíš pajšer, ujko!“ zasipela, šalejúc od zúrivosti.
„Krásny začiatok, namojhriešnu!“ poznamenal Charles.
Potom vyštartoval.
Keď prešli kus cesty, Gabriel rozhodil rukou na okolie.
„Ach, Paríž!“ nadchýnal sa, aby zdvihol Zazie sklesnutú náladu. „Také krásne mesto! Pozri, Zazie, to je krása!“
„Kašlem na ňu!“ odsekla. „Ja som sa chcela povoziť v metre.“
„Metro!“ zabučal Gabriel. „Čo je metro?! Napokon, veď ho máš pred nosom!“
A prstom ukázal niečo vo vzduchu. Zazie zvrátila nedôverčivo obočie.
„Metro?“ opakovala. „Metro,“ dodala opovržlivo. „Metro je predsa pod zemou. Čo sa kašlete!“
„To je vetracia šachta,“ snaží sa uviesť na správnu mieru Gabriel.
„Tak to nie je metro.“
„Chcem ti to predsa vysvetliť,“ vraví Gabriel. „Niekedy sa vyryje zo zeme a znova sa do nej zaryje.“
„Konina.“
Gabriel sa cíti slabý a urobí daromné gesto. Chce odvieť jej pozornosť od ošemetnej témy a znova ukáže niečo na ceste.
„Ahaho!“ zahuhle. „Pozri, Panteón!“
„Koľko somárčin musí človek stráviť,“ vraví si Charles do volanta. Aby mohla malá vidieť všetky pamiatky a náležité sa poučiť, uberie plyn.
„Azda to nie je Panteón?“ škerí sa Gabriel. V jeho otázke vajatá výsmech.
„Ak je to Panteón, ja som Napoleon!“ vraví Charles dôrazne.
„Nie, nie a ešte raz nie!“
„A čo je to teda podľa teba?“
Irónia v Gabrielovom hlase čajsi uráža partnera, ktorý sa napokon poponáhľá priznať porážku.
„Čože ja viem?“ odpovie Charles.
„Tak vidíš!“
„Ale Panteón to nie je.
Charles je nevyliciteľný tvrdohlavec.
„Zastav, opýtame sa niektorého chodca,“ navrhuje Gabriel.
„To by si teda strelil capa,“ odsekne Charles.
„Niet väčších trpákov, ako sú chodci.“
„To je ten správny výraz,“ dodáva Zazie múdro „Hlupáci, chumaji, somári!“
Gabriel ďalej nenalieha. Objaví však nový predmet obdivu.

„A totoľa?“ vykrikuje, „to je...“

Nedokončí, lebo švagor mu skočí do reči.

„Už to mám!“ vykrikuje Charles. „Tá maštal', čo sme videli, nebol Panteón, ale Lyonská šťanica!“

„Možno, utrúsi Gabriel prirodzene „Ale kašlime na tie staré haraburdy. A tototuhľa, pozeraj, Zazie, táto utešená architektúra, to je Invalidovňa.“

„Kvapká ti na karbid,“ vraví Charles. „S Invalidovňou to nemá nič spoločné.“

„Prosím,“ vraví Gabriel. „Ak to nie je Invalidovňa, tak nám teda láskavo povedz, čo je to.“

„Tak dobre to zasa nepoznám,“ vraví Charles. „Ale myslím, že to budú kasárne Reuilly.“

„Vy dvaja viťúzi,“ zamieša sa Zazie, „ste ako staré baby.“

„Zazie,“ navrhuje Gabriel a nasadzuje dôstojný výzor, ktorý zriedkavo vytiahne zo svojho repertoára, „a keby si naozaj chcela vidieť Invalidovňu a ozajstný hrob pravého Napoleona, ja ťa ta niekedy zavediem.“

„Napoleon ma môže bozať,“ odvetila Zazie. „Prd ma zaujíma ten namyslený krpáň aj s jeho dvojrohým klobúkom.“

„Čo ťa teda zaujíma?“

„Naozaj,“ pridá sa Charles napodiv láskavo, „čo ťa vlastne zaujíma?“

„Metro!“